

POSTUUM

Marc Van Eeghem (1960-2017)

Speelvogel met warm hart

Na zeven jaar heeft acteur Marc Van Eeghem (57) de strijd tegen prostaatkanker verloren. Hij was een zwervend acteur, die op tv en in theater in veel wisselende verbanden uitkwam. Door zijn werk bij Het Toneelhuis en in grote tv-reeksen was hij bekend bij een breed publiek.

GEERT SELS EN FILIP TIELENS

Twee maanden geleden zette Marc Van Eeghem zijn chemobehandeling stop. 'Die sloeg niet meer aan', zei hij, 'en ik probeer mijn lichaam nu zo weerbaar mogelijk te houden om de kanker te overwinnen.' Van Eeghem getuigde publiekelijk over zijn ziekte – vijf jaar geleden al voor Kom op tegen Kanker.

Marc Van Eeghem koos voor het avontuur, het was vaak een verrassing om hem in wisselende verbanden te zien opduiken. Als acteur had hij de signatuur van de Studio Herman Teirlinck, waar hij in 1983 afstudeerde. Hij was een wendbaar en guitig acteur, die met zijn jongensachtige uitstraling geknipt was voor speelse rollen.

'Zelden zo'n speelbeest tegengekomen', reageerde Michael De Cock gisteravond. 'Een brok energie, liefde, humor en positivisme.' Het is geen verrassing dat hij goed gedijde bij kompanen als Olympique Dramatique en de acteurs rond Jan Eelen.

Van Eeghem, de broer van voormalig Klara-presentator en tv-figuur Kurt, groeide op in Zeebrugge. Al vroeg in zijn carrière wisselde hij theater af met film en tv-werk. Hij was er al bij in de film *Het gezin van Paemel* en in de jeugdserie *Kulderzipken*.

Hoewel zijn carrièreverloop grillig was, kruiste hij meermaals het pad van verwante regisseurs. Zijn samenwerking met Stijn Coninx dateert van eind jaren 80 met *Hector* en loopt tot *De Kavijaks*. Na zijn twee seizoenen in *Het eiland*, als nurkse IT-manager Luc Pasteels, dook hij in de club van Jan Eelen opnieuw op in de gedurfde tv-serie *De Ronde*.

In het theater was zijn parcours even bochtenrijk. Hij speelde gastopdrachten bij uiteenlopende gezelschappen als Arca, De Tijd, Das Theater en 't Arsenaal. Ook hier werd hij vaak door dezelfde makers teruggevraagd. Zo speelde hij in de jaren 90 al in producties van Guy Cassiers en Ivo Van Hove, nog voor die sleutelposten in de grote stadstheaters bekleedden.

Het grote publiek kent Van Eeghem omdat hij in zowat elke succesvolle Vlaamse tv-serie zat. In *De Parelvissers* zag het publiek hem als Jan De Ridder, in *Terug naar Oosterdonk* als Louis Bosmans. De voorbije jaren was hij te zien in de bewerking van Tom Lanoyes *Het goddelijke monster* en *Katarakt*.

Bij zijn aantreden in Het Toneelhuis vroeg Guy Cassiers hem voor grote producties als *De triptiek van de macht* en stond hij naast Josse De

Marc Van Eeghem zat de jongste jaren in de vaste kern van Het Toneelhuis. © Jimmy Kets

'Een brok energie, liefde, humor en positivisme'

MICHAEL DE COCK
Directeur KVS

Van Eeghem in 'Windkracht 10' (boven), 'Terug naar Oosterdonk' en 'Matroesjka's' (onder) © belga

Pauw in *Onder de vulkaan*. Vier jaar geleden trad Van Eeghem er toe tot de vaste acteurskern en speelde hij overwegend voor groot publiek en in internationaal reizende producties. Droogkomisch spelplezier in *Desperado* wisselde hij probleemloos af met ingetogen acteerwerk.

'In elke rol die hij speelde, zocht hij naar het schone van dat personage', zegt Guy Cassiers. 'Hij had een goede neus voor menselijk gedrag en was een scherp observator. Marc had misschien geen grote theorieën over acteren, maar speelde vanuit zijn buikgevoel. Dat maakte hem een genereus acteur.'

Vorig jaar moest hij om gezondheidsredenen afhaken voor de theaterpremière van *De moed om te doden*. Toch keerde Van Eeghem enkele maanden nadien met zichtbare voldoening terug op de planken. *Risjaar Drie* werd een theaterfeest en haalde het Theaterfestival.

Collega's uit het vak getuigden dat ze een goedlachse vriend met een groot hart hadden verloren. Van Eeghem bleef monter projecten aangaan. Zo was hij tot voor kort te zien in de tv-serie *Tytgat Chocolat*. 'Ik zou toch nog graag een aantal jaar op deze aardbol rondlopen', zei hij onlangs. Het heeft niet mogen zijn. Maar volgend jaar zien we hem nog, in de eerste film van *Baba Yega*. Dat spelen, het is er nooit echt uitgegaan.

Voor Marc

Hij was zo'n acteur die je nergens ziet, niet op affiches, niet in kranten of tijdschriften. Maar hij was er wel degelijk. Voor iedereen die met hem mocht spelen, was hij er. En hoe?! Hij was het mannetje dat in de kleedkamer lachte met mijn dikke buik en met de kinky onderbroek die ik droeg. Ik wou wat rust voor de voorstelling, hij zag het verschil niet tussen de voorstelling en het leven. Hij was er en er moest gelachen worden. Hij was het mannetje dat de sketches van Tommy Cooper naspelde op de bus naar een voorstelling in Groningen en toen ik achteraf de sketches van Cooper himself bekeek waren die minder. Dat lag niet aan Tommy Cooper, dat lag aan Marc. Hij was de lach. De eeuwige lach. En daar zat paniek onder en angst en twijfel en zelfonderschatting en al de vuiligheid van een mensenleven, maar hij hield de lach klaar en helder. Het maakte dat je de man graag tegenkwam. Op de markt, in het café, op de scène vooral. Hij was een wonderlijk acteur, een speler pur sang, niks in de mouwen, niks in de zakken, alles altijd daar en voor jou, zijn tegenspeler. Ik ben er ziek van, maar hij was zeker. Het is niet eerlijk. Het is godgeklaagd. Prostaatkanker, het is van de kloten.

JOSSE DE PAUW